

EL BLAU EN LA SENYERA (Text d'invitació: 21-8-2022)

«*Sóc partidari d'una utopia política sense banderes, sense himnes i sense visques: partidari d'una política sense ingredients irracionals.*» (J.Fuster)

Aquest llibret té set seccions i un **epíleg**; aquest se centra a dir que la polèmica entorn de la Senyera sobrepassa les consideracions «històriques», que la qüestió de fons és l'actitud decisiva davant el futur del poble valencià... Discutir sobre els colors d'una bandera és una cortina de fum, darrere la qual s'oculta la realitat urgent d'una tria «nacional». O els valencians optem per recuperar la nostra «identitat», o ens haurem de resignar —definitivament?— a la condició subalterna, provinciana del «*regionalismo bien entendido*». I Fuster conclou: «L'aspecte «històric» de la qüestió no és el més fonamental. **Allò que es ventila en el debat és una concepció concreta del País Valencià de cara a demà.**»

Les seccions anteriors tracten de explicar «la urgència d'aclarir les nostres "senyes d'identitat" com a poble i el projecte d'afirmar-les de cara al futur. Les actituds antagòniques reflecteixen unes posicions militants ben diàfanes. **D'una banda, els qui aspiren a un País Valencià «normal», amb solucions de llibertat i de salut col·lectiva esperançada; en l'altra, les rèmores provincianes, folkloritzants i castellanitzants.**

La secció inicial, la més «ideològica», és la més substancial: no ens hem d'enganyar, les dites «polèmiques» són una trampa; alguns ens volen distraure tot discutint de colors quan **el problema real no és la «senyera»**. Les concretes circumstàncies del «cas valencià» exigien abans cobrir les etapes minoritàries, «intel·lectuals» o «culturalistes», [1] lligades al **recobrament de l'idioma en la seua dignitat i en la seua viabilitat d'instrument de «relació» nacional**, i, de seguida, [2] **l'expansió d'un programa reivindicador, ja declaradament polític**, poc o molt perfilat, però incisiu. És d'això que necessitem debatre. **El «conflicte» vertader és les dues perspectives irreconciliables sobre el que és i el que volem que siga el País Valencià.**

La «senyera» amb el blau és pròpia de la ciutat de València, i de Borriana. La bandera comuna al País Valencià sencer, representativa de tots els valencians, és la que no du el blau, la de les quatre barres, l'ensenya reial. ... Quan, entorn de les quatre barres sense el blau, s'alça el clamor escandit de «País Valencià!», hi emergeixen moltes coses contradictòries. La més important: **la voluntat de recuperar aquella «consciència de poble» —de tots els valencians**, que és la premissa de qualsevol perspectiva alliberadora. I «Ells», hi estan en contra.

Les seccions restants són de caràcter «historicista», acadèmic, si voleu: **Història de les banderes [II], Les banderes amb blau: València i Borriana [III], La bandera de les quatre barres [IV], La «senyera» després d'Almansa [V], L'èxit del blau de la senyera [VI] i La bandera valenciana [VII]**.

De «València» a «País Valencià» hi ha una distància, conceptualment i militantment, considerable. I els qui som «de poble» ho tenim ben sabut.

De tot plegat es pot deduir que la proposta «oficial», que acabà sent «lleï», té poc pes històric i és, de fet, una decisió política. I, a més, no sotmesa a referèndum...

Qualsevol opció democràtica, al País Valencià, vindrà condicionada pel desmantellament total d'aquestes últimes—¿últimes?—trinxeres de l'aliança provinciano-feixista. Però avui, **hi ha més valencians que han obert els ulls**.

¿Que, sense el blau, la «bandera valenciana» és igual que la «bandera catalana»? No: no és que siga igual; és la mateixa.

Com és el mateix l'idioma, i com són els mateixos els enfrontaments polítics que tenim pendents, i com són les mateixes tantes coses més.